

Stelian Țurlea
Înebunește-i!

Copyright © 2019 STELIAN ȚURLEA
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚURLEA, STELIAN

Înebunește-i! / Stelian Țurlea. - București : Crime Scene Press, 2019
ISBN 978-606-8959-37-5

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: septembrie 2019

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Nota editorului: Orice legătură cu persoane sau personalități în viață este absolut întâmplătoare.

Stelian Țurlea

Înebunește-i!

CRIME SCENE PRESS
2019

Sorin

1.

Pe Sorin Năstase, reporter special al celui mai popular post de televiziune, aproape l-au arestat cam la o oră după ce aterizase la București. Își luase mașina din parcare, ieșise în șoseaua națională fără să bage de seamă că se ține cineva după el, niciodată nu-și făcea griji din pricina asta, nici după ce fusese burdușit bine și băgat în spital, convins că acela care vrea să-i ia urma se va da peste cap să reușească și-și pierde vremea încercând să-l împiedice. Dar, mai mult decât orice, era prea enervat de ploaie ca să se mai gândească la altceva. La Timișoara începuse să picure, aici ploua cu găleata.

În oraș, înainte să ajungă la redacție, s-a oprit la un local în care mai fusese, mic și curățel, să mănânce ceva, o omletă, o salată și cât de mult ceai. Cu doi, trei ani în urmă bea cantități uriașe de cafea, tare și fierbinte. Dimineața plecase devreme de la hotel și nu-i ardea de micul dejun. Acum era mort de foame. În avion de-abia le dăduseră un sandwich sleit de care nu se atinsese.

Zborul de la Timișoara la București durează cam o oră. Detesta să zboare cu avionul, îi plăcea în schimb să conducă, îl destindea. Dar se gândise că drumul de opt ore cu mașina prin sate și hârtoape l-ar fi ucis. Ar fi ajuns acolo frânt, iar cele două zile dus-întors i-ar fi blocat programul pe o săptămână. Nu se ducea la filiala din Timișoara a postului tv să se distreze.

La dus, avionul era aproape gol, se putea gândi la ale lui. Chiar și-a refăcut în detaliu planul anchetei pe care o începuse, în care

își putea frânge gâtul. Era convins că-l va aștepta cineva din partea filialei, vreun reporter dornic să-i înșiruie câte-n lună și-n stele din isprăvile lui, cu speranța că va fi adus într-o zi la București, după ce s-ar fi constatat cât era el de grozav, așa se întâmpla mereu. Nu-i spusese cine îl va aștepta. Spera să nu fie Miruna.

Cu șase ani în urmă, când se deschisese filiala din Timișoara, el o organizase, stătuse o lună și jumătate în oraș, triind reporteri, alegând crainici, de fapt crainice, într-un casting lung și plictisitor, împreună cu Miruna, devenită celula de bază, o fatucă cu părul ca soarele, ochii ca marea, subțire ca o trestie, căreia i-ar fi stat mai bine pe un podium de Miss decât într-o televiziune, istețată cât cuprinde, dar și afurisită. Ajunseseră inevitabil în pat, seară de seară, trei săptămâni. Niciun strop de iubire, doar sex grozav. Insistase să vină cu el sau să continue relația. O pusese să aleagă între a conduce filiala sau a se pierde în București. Fată deșteaptă, alesese cum trebuia. În șase ani, nu mai făcuse nicio aluzie.

Avionul se golise repede. Îl aștepta un puștiulache brunetel, aproape mulatru. Tăcut. Abia s-a abținut să-l întrebe dacă e rudă cu Cabral. Sau mai rău, dacă avea legături de sânge cu clanul Corcoci care se înstăpânise peste Timișoara luând cu japca vilă după vilă, după ce se umpluseră de bani în Germania, lesne de imaginat în ce fel. Sau nu o fi avut nicio treabă cu redacția? Nu l-a mai văzut cât a stat în oraș, nu i-a trecut prin cap să întrebe de el.

Treburile și le terminase repede la filială, toate mergeau bine. Venise oricum pentru altceva, redacția era doar o acoperire pentru cine știe ce ochi prea curioși, venise să se întâlnească cu o sursă pentru ancheta lui, care tremura la gândul că ar putea spune vreo vorbă la telefon din ce voia să-i spună. Nu i-ar fi scos nimeni din cap ideea că „băieții” îl ascultau, mai ales că primise amenințări. Un altul care primise amenințări similare dispăruse și nu mai știa nimeni de el. Sorin Năstase reușise să rezolve totul în două zile. Iar ce-i spusese sursa erau dovezi clare, nu putea decât să se felicite că venise, ancheta lui avea să progreseze vertiginos.

La întoarcere, pe aeroport, începuse să picure, a urcat repede în avionul în care nu mai puteai arunca un ac, până la decolare stropii deveniseră o ploaie mocănească. Lângă el se nimerise un tip care ronțăia cu zgomot alune prăjite, nu s-a oprit o clipă, avea pe genunchi o pungă de vreo două kile, răspândeau un miros înflorător, fuseseră prăjite în ulei ranced sau erau vechi. Dar tipul se obișnuise cu mirosul.

Și-a închipuit că nu putea avea pe genunchi o pungă atât de mare decât dacă vinde alune și s-a gândit pe loc la el ca la un alunar. Sigur pe bărbat nu-l deranja nici spartul zgomotos al alunelor, avea pe ambele urechi căști al căror fir se pierdea în buzunarul vestei kaki, de camuflaj, unde se afla sursa unei muzici rock, o auzea foarte încet și pe aceasta. Omului îi place rockul, dar ce e prea mult strică. Nu reușise o clipă să-i spună să dea casetofonul sau smartphone-ul sau ce-o fi fost mai încet, de câte ori își întorsese fața spre individ, pregătit să deschidă gura, îl întâmpinase un rânjet până la urechi, însoțit de aceleași vorbe: Grozav, nu? Se aștepta să înceapă să țină ritmul cu palma pe genunchi.

N-avea cum să se mute pe alt rând, toate erau ocupate. Iar undeva mai în spate era un grup de nemțâlăi gălăgioși care își făceau planuri cum să petreacă în Cartierul Vechi, cum mai făcuseră cu o săptămână în urmă, și nu le păsa că tot avionul afla de aventurile lor, poate asta și voiau. Stewardesele n-avuseseră niciun spor să-i potolească.

Localul mic și cochet era renovat de curând, încă mirosea a var și vopsea, și era aproape gol la ora aceea. Trei, patru separeuri pe-o parte, patru, cinci măsuțe pe partea opusă, lângă cele două ferestre imense. Doi bătrâni într-un separeu păreau să fi ieșit la bârfa zilnică, iar la o masă trei tineri, probabil studenți, intraseră să se adăpostească de ploaie și se încălzeau la o cafea.

Își alesese o măsuță lângă fereastră, să privească rarii trecători grăbiți sub umbrelele umflate de vânt. Ploaia bătea în geam și era un spectacol pe care n-avea să-l uite, cu oamenii care mergeau

atât de repede că parcă n-ar mai fi întâlnit în viața lor o furtună. Pe scaunul de lângă el își așezase rucsacul ușor cu schimburi și laptopul. Nu pleca nicăieri fără laptop, iar la Timișoara n-avusese nevoie decât de o pereche de chiloți în plus, una de șosete, o pijama și o bluză. Și periuța de dinți. Ce-i dăduse sursa din Timișoara era minuscul și oricum nimeni nu s-ar fi gândit că ascunde niște dovezi extrem de importante într-un pachet de țigări doar pe trei sferturi plin. Doar dacă ar fi știut că nu fumează i-ar fi pus, eventual, întrebări.

Tinerelul care îl servise ieșea din când în când de după ușile batante care duceau spre bucătărie, să vadă dacă mai dorea ceva sau dacă au mai apărut mușterii. Își consulta telefonul, cum făcea mereu, cu o mână, cu cealaltă îndesa rar în gură. A sunat-o pe șefa *Știrilor*, i-a spus că era la doi pași, avea să vină curând, se oprise să îmbuce ceva. Amabilă cum o știa, i-a cerut să nu stea la masa aia până seara, că lumea fierbe. A lăsat-o să creadă că e grozavă, așa cum îi făcea ei plăcere, și că lumea ar înțepeni dacă n-ar exista indicațiile ei.

Când au oprit lângă trotuar și s-au dat jos din automobilul obosit, sfidând ploaia cu capetele descoperite, ca niște bărbați adevărați, trecuți prin multe, și privind insistent spre local, a fost sigur că veniseră după el. L-a recunoscut pe loc pe tipul lângă care stătuse în timpul zborului, lepădase doar punga cu alune prăjite în vreo pubelă sau o uitase pe scaunul din avion. Mergea cu o jumătate de pas în spatele celui alt, care părea șef, în orice caz un bărbat mai voinic, cu o față plină de riduri, fusese bătută zdravăn de vânturi. Dacă era polițist, anchetase mult în stradă, pe orice vreme.

Veniseră fără tam-tam, fără girofar, fără uniforme sau pistoale la vedere, nu voiau să atragă atenția, nici să sperie pe cineva. Poate o făceau în felul ăsta pentru că el era reprezentantul celui mai puternic post de televiziune și dacă greșeau ceva ar fi fost zburăți din funcții de ministrul căruia mai mult ca sigur i-ar fi spus ceva vreun coleg de guvern, la rugămintea sau indignarea patronului

de televiziune care se știa cu toată lumea. Mai degrabă credea că nu erau siguri pe ei, băjbâiau, mergeau la intimidare, poate trag lozul cel mare, poate face el vreo prostie și calcă pe bec și atunci ei au mână liberă să-l încătușeze și chiar mai rău. N-avea de gând să calce pe bec.

O clipă i-a trecut prin minte s-o șteargă, probabil mai exista o ieșire, era lege, dar habar n-avea drumul pe acolo. S-a răzgândit în clipa următoare, n-avea motive să fugă și oricum l-ar fi prins în altă parte a orașului și atunci l-ar fi priponit instantaneu, măcar să-l întrebe de ce fuge. Mai bine stătea să vadă ce vor. Și-a cântărit șansele: zero. Dacă ieșea cu scandal, tinerii zgribuliți n-ar fi sărit în ajutorul lui, iar dacă ei le-ar fi fluturat vreo legitimație i-ar fi fixat în scaune pentru toată ziua. Zdrahonii erau cât se poate de calmi pentru că știau asta. Iar el știa că n-avea cum să fugă.

A avut o intuiție despre ce se va întâmpla când i-a văzut intrând prea hotărâți pe ușa localului, nu păreau oameni care să se oprească acolo nici să bea, nici să mănânce, ar fi ales mai degrabă o cârciumă zgomotoasă, înecată în iz de bere, în care mușteriii să se calce pe picioare. L-a surprins că lucrau atât de la vedere: bărbatul cu alunele îl însoțise la Timișoara, să nu-l scape din ochi, îl urmărise la întoarcere prin București, până i se alăturase colegul, însemna că pentru ei era o urgență. Să nu-l piardă, sigur fuseseră presiuni să obțină în avion locul de lângă el, pe care și-l rezervase cine știe ce ghinionist.

Față Ridată a dus două degete la tâmplă, ca și cum l-ar fi salutat, dar de fapt și-a șters firul de apă ce i se scurgea din păr. S-au așezat cu tupeu, tacticos, fără să-l întrebe dacă îi primește la masă, și-ar fi răcit gura de pomană dacă le-ar fi spus că sunt locuri berechet la alte mese. Știa răspunsul. Nici măcar bună ziua n-au spus, de parcă era de la sine înțeles cine sunt și abia se despărțiseră. Tinerelul care reapăruse de după ușa batantă spre bucătăria din spate l-a întrebat din priviri dacă să intervină, i-a făcut semn că totul e în regulă.

Îi privea pe rând, zâmbind strâmb, în timp ce-și savura cât putea de lent omleta cu bacon din belșug, cu mari înghițituri de ceai. S-au crispat când i-a făcut semn tinerelului să vină la masă, dar îl chemase să-i mai aducă o stacană cu ceai. A profitat și i-a întrebat ce vor să comande, s-au fâstâcit, o bere, a cerut Alunarul, o apă, a șoptit Față Ridată, sunt cu mașina.

– Unii mănâncă mai lent, a spus el, să destindă atmosfera.

N-au comentat în niciun fel.

Învățase un fapt simplu: umple-ți gura și mestecă încet, dacă n-ai nimic de spus sau vrei să treacă tensiunea.

Aștepta ca ei să deschidă gura. Păreau surprinși că nu se ridică să fugă, nici nu se revoltă, nici nu le cere să se care. Era un om prea normal și de regulă ei nu prea aveau de-a face cu oameni normali.

– Presupun că știți cine suntem, a zis într-un sfârșit Față Ridată.

– Nu prea, a făcut el pe prostul.

– O să mergeți cu noi. Mai bine nu vă împotriviți.

– Sunt arestat?

– Nu. Doar o reținere. Niște întrebări.

– Pot să-mi termin măcar masa? N-am mâncat nici măcar o alună pe ziua de azi.

Față Ridată nu știa la ce se referea, dar a încuviințat. Aveau timp.

Își știau lecția. Vorbeau și se purtau ca din manual, n-avea replică. Pentru că era evident că nu protestează și nu se împotrivesc, au scăzut tonul după primele vorbe, de parcă ar fi fost niște cunoștințe care se revăd și se pregătesc de o discuție lungă în care să deapăne prin ce trecuseră, după momentul inițial de surpriză.

– Nu sunt foarte sigur că sunteți cine spuneți că sunteți, a zis, calm, mai mult să-i provoace, oprindu-se pentru trei clipe din mestecat.

– N-am spus, a clămpănit Față Ridată.

– Rău faci! a zis aproape în același timp cel care mâncase un kil de alune. Îi mirosea și acum răsufierea.

Colegul lui l-a făcut să tacă, punându-i o mână pe braț. Apoi a scos o legitimație din buzunar pe care scria Poliția Română și încă niște chestii. A reușit să vadă că Față Ridată era inspector și-l chema Vlad Moacă, înainte să vâre grăbit legitimația în buzunar, ca un prestidigitator. I se potrivea numele, mai ales cu fotografia din care se holba. Nu era nevoie să mai vadă legitimația celuilalt, obținuse destul. Dar alunarul se grăbise să-i vâre și el sub ochi o legitimație și-i zări cu coada ochiului numele: Sofian Iosipescu. Nu i se potrivea deloc un nume sofisticat, prefera să-i zică Alunarul.

Se gândea că sigur aveau și arme, chiar dacă nu erau la vedere, sau măcar Față Ridată avea una.

– De ce ar trebui să merg cu voi? a întrebat.

– Ești reținut pentru crima de la Timișoara, a spus.

– Nu arestat?

– Nu încă, a spus față ridată.

– O să fii și arestat, s-a grăbit să adauge Alunarul.

Față Ridată l-a potolit imediat.

– Ce crimă? a întrebat din nou.

O clipă i-a trecut prin minte că asta ar fi trebuit să-i fie prima întrebare, dar părea că celor doi nu le păsa. Aveau un scenariu.

– Doar știi. Manole Coleașcă.

N-a tresărit la auzul numelui, a rămas doar cu furculița în aer, de parcă s-ar fi gândit unde mai auzise numele ăsta, pe urmă a continuat să mănânce. Manole Coleașcă era omul pentru care se dusesse la Timișoara, să-i dea dovezile ce-i lipseau anchetei. Dacă era adevărat că-l omorâseră însemna că erau de mult pe urmele lui și treaba se-mputîse la culme. Sau erau și pe urmele lui Manole și pe ale lui. Iar dacă nu știuseră unde se ascundea bărbatul, el, Sorin Năstase era vinovat până la cer că-i dusesse în bârlogul lui să-i facă felul. Nu găsea niciun motiv să creadă că blufau și că doar voiau să-i vadă reacția la vestea morții aceluia. S-a gândit că

individul ar fi putut fi ucis doar de niște interlopi, sau oamenii lui Fluieraș, nu înțelegea ce căuta poliția atât de repede pe fir. Doar dacă era mână-n-mână cu făptașul, iar asta însemna că era groasă rău pentru el. Nu era momentul să întrebe prea multe.

– Și ce treabă aș avea eu cu Manole Coleașcă asta? a spus în schimb.

Trebuia să reacționeze în vreun fel.

– Păi, poate o să ne spui.

– Mai ales de ce trebuia să moară, a zis apăsător Alunaru. Era un tip grăbit și colegul lui inspector i-a aruncat din nou o privire muștrătoare, dar nu i-a mai atins brațul, se plictisise s-o facă.

– Ce zici de ce-ai făcut la Timișoara?

Nu i-a răspuns, deși Față Ridată l-a privit lung și era pe punctul să se-nfurie sau să-i spună că are dreptul să nu declare nimic, dar tot se va întoarce împotriva lui. Citise și el destule și-l învățaseră câțiva avocați cam ce anume se întâmpla în situații dintr-astea. E bine să nu le faci jocul, îl sfătuiseră. Dacă spui ceva există riscul să fii înțeles greșit, poate chiar pe dos, și chestia asta să te incrimineze. Tăcerea e sfântă. Tăcerea îl înfurie pe polițist, care scapă hățurile, dacă e vreun nărăvaș sau n-are experiență. Habar n-avea cum erau cei din fața lui, mai degrabă aveau experiență, dar n-avea de gând să le dea satisfacție. A tăcut. Firește că s-au înfuriat. Au dat să se ridice. Dar apucaseră să-i promită că-l lasă să mănânce și nu puteau să-și dea palme după cinci minute. Nici el nu putea întinde coarda.

– Îți ușurezi soarta dacă clarifici din timp, a mai spus Față Ridată, dar știa deja că vorbește în zadar.

A sorbit lung din a doua stacană de ceai, gândindu-se câte prostii făcuseră deja. Îl văzuse pe Manole, a doua oară, în dimineața acelei zile, de la el de acasă comandase un taxi până la aeroport, unde a sosit cu foarte puțin înaintea decolării. O oră de zbor și cam o oră prin București, până să se oprească să îmbrace ceva. Prin urmare, nu mai mult de trei ore cu totul. Adică în urmă cu trei ore Manole Coleașcă era în viață. Însemna că cineva

intrase peste el îndată după plecarea lui și-i făcuse felul sau omul plecase de-acasă și-i făcuseră felul în altă parte. Vreo jumătate de oră, să zicem. Cum de l-au găsit atât de repede, l-au identificat, au făcut legătura tocmai cu el și au transmis informațiile la București ca să-l salte într-un timp atât de scurt? Fuseseră mereu pe urmele lui? Prea cusut cu ață albă. Până și un avocat începător ar fi mirosit înscenarea.

Că îl urmăriseră și știau că fusese acolo era limpede ca bună ziua. Probabil și strânseseră amprente, să nu cumva să nege. Habar n-aveau pentru ce fusese acolo, poate bănuiau, dar dacă ar fi fost siguri l-ar fi înhățat pe loc, sau mai devreme chiar, l-ar fi căutat până la piele și nu l-ar fi lăsat până n-ar fi obținut ce voiau.

Arestarea pentru crimă e o treabă serioasă. Nu te joci. Chiar dacă la mijloc e o făcătură. Dacă aduceai dovezi, fie ele și măsluite, putea să înfunde pușcăria, trecea o veșnicie până să le demonteze înscenarea. Adio meserie, familie, viitor!

L-au urmărit atent cât de tacticos plătea cu cardul, lăsându-i tinerelului bacșișul convenit în bani gheață. S-a gândit că s-or fi întrebând cum de era atât de calm, doar abia ce-i spusese că poate fi acuzat de crimă, ce altceva însemna cererea lor să-i însoțească. Sigur își ziceau că nu era atât de naiv încât să creadă că oamenii aflați în miezul anchetei lui nu aveau de gând să vină după el, într-un fel sau altul. Chiar prezența celor doi polițiști însemna că oamenii aceia puteau mișca roțițe însemnate ale statului pentru care el nu era decât o muscă, un CNP.

Nu i-au pus cătușe, nu voiau scandal, nici să atragă atenția cuiva. Oare se temeau să nu-l recunoască vreunul care-l văzuse la televizor? Să nu iasă povestea în presă, înainte să-și rezolve ei treburile?

S-au ridicat aproape simultan și au ieșit în ploaie. Nu era doar ploaie, erau și atâția nori groși și negri lăsați peste oraș că părea că se întunecase. De mult nu mai fusese o vreme atât de afurisită. Zdrahonii care voiau să se dea bărbați în stare să înfrunte orice făceau cu greu față. Ar fi vrut ca el să se miște mai repede și să